

... deu trossos d'històries curtes,
deu situacions diferents, senzilles,
anònimes, plurals...

DONASSES

La Pilar

Corre-cuita, corre-cuita

La Pilar s'afanyava, anava depressa pel passadís de la tercera planta, eren gairebé les deu del vespre, i patia perquè l'Anton l'estava esperant a baix amb el cotxe engegat.

Quina sort tenia i

L'Anton l'anava a buscar a aquelles hores del vespre, en canvi les seves companyes havien d'agafar l'autobús i arribar tard a casa, ella però tenia a l'Anton. Corria cap els vestidors tota suada mentre s'anava desfén l'uniforme d'auxiliar de clínica.

Corre-cuita, corre-cuita

L'Anton era dins del cotxe escoltant les notícies de la ràdio, hi era des de tres quarts de deu. Li agradava anar-hi abans de l'hora. A tres quarts

sortien les infermeres i personal mèdic femení i estaven força bé, li agradava mirar-les.

Pensava que algun dia hi hauria pesca.

Però ja era l'hora, i ja no quedava cap "peix" davant de l'hospital, eren les deu i cinc, s'aburria, llavors ho pagava ella que sempre baixava atabalada i amarada de suor.

- Sort que tinc a l'Anton que em ve a buscar a la feina.

-Sort de l'Anton..

- Pobre i

- Mira que venir-me a buscar i

Corre-cuita, corre-cuita

La Pilar s'afanya a pujar a casa depressa mentre l'Anton aparca el cotxe.

Crida els xiquets quan entra. La música està forta i l'enrenou s'endevina a la cambra de la Martona.

Va travessant el llarg passadís, obrint portes i saludant els seus fills.

L'habitació d'en Marc i en Dani és una disbauxa. En Marc jeu damunt del llit mig desfet, té els auriculars posats i al costat del llit hi ha la roba d'esport bruta i suada. A terra la roba que s'havia posat pel matí per anar a l'Institut, segurament ha vingut per la tarda, ha dormit i cap a les set s'ha canviat per anar

anar a jugar a basquet. Ara porta una altra roba totalment planxada i neta.

En Dani, pinta unes làmines assegut a terra, el llum de l'escriptori és davant seu. Un escampall de llibres i llibretes l'envolten. La bossa d'esport és mig oberta i caiguda als peus del llit i un nombre infinit d'objectes diversos composen el terra de la cambra dels nois.

Els armaris entreoberts, deixen veure la multitud d'andròmines malendregades que s'hi encabeixen. No veuen a sa mare, ni tan sols aixequen el cap quan entra a l'habitació.

La Pilar mentre es treu la jaqueta i es descorda la faldilla, va passadís amunt. Obre l'habitació de la Marta, hi ha quatre noies que mig estirades damunt del llit i del sofà, escolten música saltant-se tots els decibels permesos en aquest món.

- Semblen sordes - , pensa la Pilar.

Arriba a la seva cambra, es canvia corre-cuita, va recollint les sabates de l'Anton del bell mig de la cambra, recull la camisa i el jersei que ell s'ha tret a l'arribar de treballar i se'ls emporta a la cuina.

Corre-cuita, corre-cuita

Truita de carbassons i amanida. Mentre tot es cou, va estenent la roba de la rendadora del migdia, i comença a omplir la de demà. Plega la roba estesa, fa pilons segons les habitacions, separa la que s'ha de repassar, una vora del pantaló del Dani, dos botons de la marta, la cremallera del pantaló blau de l'Anton, posa la post de planxar.

Corre-cuita, corre-cuita

Para la taula, fa estona que ha sentit l'Anton. És al menjador amb els peus damunt la tauleta llegint el diari, la TV encesa i els llums des de l'entrada cremant. Ella desfà el camí i els apaga.

Mentra talla el pa, remena la paella, tasta la bajoca i crida a tots a sopar, va planxant, va planxant.

A poc a poc, es van arrossegant tots cap a la cuina. Va posant plats, van sopant, va rentant-los a mesura que els canvia.

En acabat, els fa rentar les mans i les dents, els dóna la roba planxada i plegada. Acaba de fer tota la cuina.

L'Anton i els nois són a la tele, es barallen canviant els canals, la Martona és a la seva habitació. La Pilar mentre va obrint la nevera i el congelador pensa

què farà demà per dinar i sopar, i si res no hi manca, compar-ho pel matí. Fa una llista. Deixa la taula parada per l'endemà l'esmorzar. Tasses, plats, culleretes i ganivets.

Són les dotze, està cansada.

- Mareee, vine ..i

És una ordre, la Martona la crida, hi va.

- Mare , demà necessito diners, he de comprar-me... - Mentre va recitant tot allò que li fa falta, la Pilar va arreplegant coses de terra. Té l'habitació feta un fàstic, les amigues han fumat i hi ha un núvol de fum barrejat amb olors de diferents colònies. La vànova s'arrossega per terra, la trepitja, li refà el llit. Va a la seva cambra i li porta els diners que li ha demanat. La Martona estira el braç des del llit estant, agafa els diners i es tomba. La Pilar li tanca la porta.

L'Anton fa estona que la crida, vol que sigui amb ell a mirar "nosequè" que fan per la televisió, insisteix tot cridant-la mentre ella s'afanya amb el Dani. Té tot el llit ple de llapis de colors, làmines per terra. Acotxa el seu fill d'11 anys, és el petit. Està cansada, se n'adona quan s'ajup per cinquantes vegades.

Corre-cuita, corre-cuita

L'Anton ja crida emprenyat. S'asseu a mirar la televisió, és una ximpleria típica de televisió barata, no ho entén, un dins d'una cabina que parla a un

públic dient que va ser dolent quan era jove. No ho entén. S'adorm.

Es desperta d'una batzagada al braç, l'Anton està empipat, no pot ni veure la televisió amb ella. La fa sentir culpable, va al llit com un xai, l'ha de compensar, el pobre Anton que la ve a buscar cada dia...

- ... si vol fer l'amor m'hi posaré bé, m'he adormit quan ell m'ha cridat per veure la tele... - pobre Antoni

Són dos quarts de dues, s'adorm, demà al matí ha de trucar, ha d'anar, ha de comprar, ha de pensar... demà al matí... ha de ... ha.

Dempeus i ... mentre engega el bany perquè l'Anton el trobi calent, el crida. S'afanya amb el pijama i les sabatilles.

Desperta en Marc, - Lleva't i
La Martona, - Lleva't i

Entra a la cuina, posa la llet a escalfar, les torrades, va treient de la nevera els sucs, la mantega. Va fent el cafè.

Corre-cuita, corre-cuita

Amb xandall, surt al carrer a dues travessies a comprar el pa. Quan puja al pis, l'Anton ja és a taula, els xiquets encara són al llit.

- Vinga i afanya'ti

Va passant per les habitacions despertant-los, ajuda a vestir en Dani, li arreplega els llibres i li refà la motxilla del col·legi.

Tots esmorzats, tots fora. Plega la cuina, renta els plats, passa per les habitacions, replega la roba bruta de terra, no li cap pas tota als braços, posa la rentadora.

Fa els llits, recull objectes, endreça habitacions, repassa els banys.

Truca a la sogra, li ha de demanar què vol, cada dia la sogra li encarrega la compra. Ja és gran, viu sola, i tantes escales...

Es vesteix se'n va a plaça, compra, compra, fa cues i compra.

Li porta a la sogra, puga els tres pisos amb el carro ple.

Arriba a casa, comença a fer el dinar, renta, pela, talla, cou. Estén la primera rentadora, posa la segona.

Tot el pis obert, escombra i frega d'una punta a l'altra. Passa el plomall pels quadres, els objectes,

la vitrina. Tanca la casa, encén la calefacció, a punt el dinar, comença a mig preparar el sopar.

Ja són les dues, arriben tots.

- A dinar, a dinar i, els crida. Corre-cuita, corre-cuita, entra a treballar a les tres, corre-cuita.

Són dos quarts i cinc de tres, renta els plats, endreça la cuina, tot a punt per fer el sopar, els grans són a la seva habitació el petit el deixa ella al col·legi, li ve de pas. L'Anton dorm.

Entra a les tres en punt a l'hospital.

Corre-cuita, corre-cuita

Treballarà fins a les deu, manca personal, ha de fer la feina de dues, sempre manca personal, massa gent.

Entra a les tres en punt, ha arribat bé, Corre-cuita, corre-cuita, fins a les deu.

Sort de l'Anton que la vindrà a buscar.

- Sort que en tinc de l'Anton -